

nogen særlig Anledning til at gøre nogen Forandring, men skulde det første imod i alt Fald min Forventning blive Tilfældet, saa vil der ved Lovens Revision, som skal ske senest i 1915, kunne tages Hensyn til disse Mennesker. Derfor vil jeg henstille, at man, da, som sagt, den hele Sag maa betragtes under eet, ikke gaar med til at stemme for dette Ændringsforslag, men at man, idét man har udtalt sin Sympati for de Folk, her er Tale om, vil se Tiden an og tage sin Bestemmelse, naar Loven skal til Revision i 1915.

Til Slut vil jeg blot gøre en eneste Bemærkning. Der er her Tale om visse Afgifter, som skulle tilfalde Staten, og visse Afgifter, som skulle tilfalde Kommunerne. Jeg gaar ud fra, at selv om det skulde være Landkommuner, her kan blive Tale om, er det Meningen, at den paagældende Sognekommune skal have Afgiften, og at den ikke under en eller anden Form, helt eller delvis, skal komme Amtskommunen til gode.

A. C. Meyer: Til det ærede Medlem, som sidst talte, skal jeg sige, at den Trøst, han giver de Musikere, som andrage om, at Loven ikke maa komme til at ramme deres Erhverv, er næsten mere end tarvelig. Det ærede Medlem henviser dem til, at de kunne haabe paa, at Loven om 4 Aar bliver revideret; men 4 Aar ere sandelig saa langt et Spand af Tid, at disse Folk ganske utvivlsomt til den Tid for en stor Del ville være gaaede nedenom og hjem. I 4 Aar taale Smaafolk ikke ret vel at være berøvede det, der er deres egentlige, væsentlige Erhverv, det, de skulle leve af. Jeg synes derfor ikke, at denne Henvisning har ret meget paa sig.

Naar det ærede Medlem mente, at Værterne ikke tage Musik af Kærlighed til Musik, maa jeg sige, at jeg antager ogsaa, man kunde forudsætte, at der var Folk, som valgte Militærhaandværket, ikke fordi de absolut mente, at det var deres eneste og bedste, eller det, de helst ønskede at vælge, naar de skulde udnytte deres Evner, men som valgte Militærhaandværket, fordi det var profitabelt. Hvis en Vært ikke blot tænker paa sin Forretning, men ogsaa, som Mennesker i Almindelighed, kan have en vis Kærlighed til Musikken, hvorfor i Alverden skulde han saa ikke knytte Musik til sin Forretning? Jeg kan ikke forstaa, hvorfor han ikke ogsaa selv skulde være glad over, at der er Musik i hans Lokale. Det, at der er Musik i et Lokale, vil i alt Fald have den Fordel, at baade han selv

og hans Gæster kunne have Glæde af at nyde Musikken, og han kan samtidig have den Fordel at sælge til Gæsterne, en Fordel, som han maaske ogsaa kunde have uden Musik, men han er dobbelt glad ved at forbinde Musik med den Næring, han udøver, og derved opnaa en Indtægt, han tilsigter, og som vi jo alle hver paa sin Vis tilsigte. Naar vi have Værtshuse og Restauranter, maa vi finde os i, at de Folk, som have med dem at gøre, ønske at leve, og vi kunne ikke have noget imod, at de gøre Opholdet for Gæsterne saa behageligt som vel muligt.

Bang: Saaledes som denne Lov foreligger fra Landstingets Haand, har den en Egenskab, som den ærede Ordfører nævnedes, men kun ganske flygtigt, rent i Forbigaaende og tilsyneladende uden stor Opmærksomhed fra Tingets Side, men som jeg gerne vil henlede Medlemmernes Opmærksomhed en Smule nærmere paa, da den forekommer mig at være af overordentlig utiltalende Beskaffenhed. I Modsætning til Regeringens Forslag, der jo skar alle Arter af Forlystelser over een Kam og ramte dem lige, har Landstinget, som det selv siger i Betænkningen, søgt at sondre mellem den gode Kunst og de mindre værdifulde, de slette Præstationer, altsaa med andre Ord, de ædle Nydelser, som skulle beskattes mindre haardt, og de uædle, som der skal tages paa med haard Haand. Jeg skal ikke komme ind paa, hvor umuligt det er paa den Maade rent mekanisk at drage en Skillelinie mellem de to Slags Kunstnydelser. Den saakaldte gode Kunst vil sikkert i mangfoldige Tilfælde baade i æstetisk, moralsk og i mange andre Henseender staa betydelig lavere end meget af det, der kaldes den daarlige Kunst. Jeg skal heller ikke falde for Fristelsen til at drøfte, hvor farligt et Skraaplan det er at komme ind paa, at Lovgivningsmagten paa den Maade skal sætte sig op som den øverste Smags- og Moraldommer, i sin Skattepolitik skal skille Faarene fra Bukkene, hvor bizarre, hvor rent ud uhyrlige Konsekvenser det vilde drage efter sig, hvis man skulde følge dette Princip ud til det yderste. Hvis f. Eks. den højtærede Finansminister udklækkede Tanken om en Skat paa Bøger! Hvorfor ikke det? Ogsaa det at købe Bøger kan jo kaldes en Luksus og vidner om en Skatteevne, saa man lige saa godt kunde slaa ned paa dette Skatteobjekt. Eller en Skat paa Aviser, hvad man, saa vidt jeg husker, har haft i Østerrig, paa Blade og Tidsskrifter. Det vilde være en højst ejendommelig Tilstand, hvis Bladene skulde beskattes, f. Eks.